

*"Po setmění raději
zůstaňte doma.
Městu vládnou
nemrtví..."*

RACHEL CAINE

Pán
hrůzoviády

UPÍŘI Z MORGANVILLE – KNIHA PÁTÁ

BROKILON

Rachel Caine

LORD OF MISRULE

Copyright © 2008 by Roxanne Longstreed Conrad

Translation © 2015 by Renata Heitelová

Cover © 2015 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-253-2 (PDF)

Rachel Caine

Pán hrůzovlády

Upíři z Morganville
kniha pátá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Rachel Caine
v nakladatelství Brokilon

Cyklus Upíři z Morganville

Prokletý dům
Ples mrtvých dívek
Půlnoční ulička
Slavnost bláznů
Pán hrůzovlády
Carpe corpus *

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

*Ter Matthiesové, Anně Korratiové a Shaz Flynnové,
odvážným bojovnicím.*

A Pat Flynnové, která se nikdy nezastavila.

Poděkování

*Tato kniha by nevznikla bez podpory mého manžela
Cata, mých přítelkyň Pat, Jackie a Sharon a bez spousty
fanoušků a stoupců na internetu.*

*Zvláště chci poděkovat Sharon Samsové, Shaz
Flynnové a především nebojácným betačtenářkám
Karin a Lauře za prvotřídní pomoc.*

Mé neskonale díky patří Lucienne Diverové.

Doposud se událo

Claire Danversová měla v plánu studovat na Caltechu. Nebo možná na MIT. Mohla si vybrat mezi nejlepšími univerzitami, ale protože jí bylo pouhých šestnáct, rodiče ji na rok poslali na Texaskou prérijní univerzitu, malou školu v Morganville. Mysleli si, že tam bude v bezpečí.

Problém je, že Morganville není takové, jak se zdá. Je posledním bezpečným útočištěm pro upíry, a proto není vůbec bezpečné pro lidi, kteří se tam ocitnou kvůli škole nebo práci. Upíři vládnu města... a každému, kdo v něm žije.

Další problém vězí v tom, že si Claire udělala nepřátele, a to jak mezi lidmi, tak mezi upíry. Teď bydlí společně s Michaellem Glassem (nově přeměněným upírem), Evou Rosserovou (věčnou gotičkou) a Shanem Collinsem (jehož momentálně nepřítomný otec je rádoby lovec upírů). Claire je ta obyčejná... nebo by byla, kdyby nezačala pracovat pro Zakladatelku města, upírku Amélii, a nespřátelila se s jedním z nejnebezpečnějších, a přesto nejzranitelnějších upírů ze všech – alchymistou Myrningem.

Teď do Morganville přijel Améliin otec, pan Bishop, a zničil křehké příměří. Obrátil upíry proti sobě a vytvořil nová nebezpečná spojení a frakce ve městě, kde jich i předtím bylo až moc.

Morganville se spoléhá samo na sebe. Claire a její kamarádi se rozhodli postavit po bok Zakladatelky, ale mohlo by to znamenat, že budou spolupracovat se svými nepřáteli... a bojovat proti svým přátelům.

1

Všechno se řítilo z kopce. Morganville hořelo – alespoň některé jeho části.

Claire stála u okna v domě Glassových a pozorovala plameny, jak malují sklo mdlou, mihotavou oranžovou barvou. Tady, v texaském zapadákově, mohla vždycky v noci spatřit hvězdy – ale ne dnes večer. Dneska byl venku...

„Máš pocit, že je to konec světa,“ ozval se za ní tichý, chladný hlas.

Claire zamrkala, aby se dostala z transu, a otočila se. Amélie – Zakladatelka a podle většiny nejnebezpečnější upírka ve městě – vypadala křehce a bledě dokonce i na upírku. Převlékla se z kostýmu, který měla na sobě na Bishopově maškarním plese. Nebyl to špatný nápad, protože kostým byl na hrudi roztržený a celý zakrvácený od toho, jak se jí pokusili probodnout srdce kulem. Pokud Claire potřebovala důkaz, že má Amélie tuhý kořínek, tak ho dnes večer bezesporu dostala. Přežít pokus o vraždu jí rozhodně připsalo pár bodů k dobru.

Upírka byla oblečená v šedé barvě – v měkkém šedém

svetru a *kalhotách*. Claire si nemohla pomoci, musela na ni zírat, protože Amélie v kalhotách nechodívala. Nikdy. Bylo to pod její úroveň nebo tak něco.

A když o tom Claire tak přemýšlela, ani ji nikdy neviděla v šedé.

Asi je to vážně konec světa.

„Pamatuji si, jak hořelo Chicago,“ promluvila Amélie. „A Londýn. A Řím. Svět nekončí, Claire. Ráno ho přeživší začnou znovu budovat. Tak to chodí. Lidé už jsou takoví.“

Claire neměla chuť se s ní moc vybavovat. Nejradši by si zalezla do teplé postele, přetáhla si polštář přes hlavu a schoulila se do bezpečí Shaneova objetí.

Ale nic takového se nestane. V její posteli právě teď leží Miranda, vyděšená školačka s psychotronickými schopnostmi a problematickou závislostí, a co se týká Shanea...

Shane je právě na *odchodu*.

„Proč?“ vyhrkla Claire. „Proč ho posíláte pryč? Víte, co by se mohlo stát...“

„Znám Shanea Collinse lépe než ty,“ přerušila ji Amélie. „Není dítě a za svůj mladý život toho již přežil hodně. Přežije i toto. A sám se chce zapojit a pomoci.“

Svítání se sice blížilo, ale zatím byla tma, a ona posílala Shanea s několika vybranými bojovníky, upíry i lidmi, ven, aby se postarali o Krevmobil – poslední spolehlivě dostupnou krevní zásobu v Morganville.

A to bylo to poslední, co by Shane chtěl. To poslední, co by Claire chtěla pro něj.

„Bishop se nebude snažit získat Krevmobil pro sebe,“ namítla Claire. „Bude ho chtít zničit. Z jeho úhlu pohledu je Morganville plné chodících krevních konzerv. Ale když o něj přijdete vy, ublíží vám to, a proto po něm půjde. Je to tak?“

Podle strohé tenké linky Améliiných úst bylo jasné, že se jí nelíbí, když někdo zpochybňuje její rozhodnutí. Určitě se to nedalo považovat za úsměv. „Jestliže bude mít Shane

u sebe tu knihu, Bishop se neodvází vůz zničit. Bude se bát, že by společně s ním přišel i o svůj velký poklad.“

Což jinými slovy znamenalo, že je Shane návnada. Kvůli té knize. Claire tu zatracenou *knihu* nenáviděla. Od chvíle, co o ní slyšela poprvé, neznamenal pro ni nic jiného než problémy. Amélie a Oliver, dva nejmocnější upíři ve městě, se oba pokoušeli knihu najít, ale místo toho padla do rukou Claire. Přála si, aby měla kuráž ji Shaneovi vytrhnout, vyběhnout s ní ven a hodit ji do nejbližšího hořícího domu, aby se jí zbavila jednou provždy, protože pokud může říct, nepřinesla nikdy nikomu nic dobrého – ani Amélii.

„Zabije Shanea, aby knihu dostal,“ zdůraznila Claire.

Amélie pokrčila rameny. „Vsázím na to, že zabít Shanea není tak snadné, jak se zdá.“

„Jo, vsázíte. Riskujete jeho život.“

Améliiny ledově šedé oči se na ni upřely. „Ujasněme si jedno: ve skutečnosti riskuji všechny naše životy. Takže mi buď vděčná, děvče. A také tě varuji. Tento boj mohu kdykoli vzdát. Můj otec by mi dovolil odejít – jenom mně samotné. Porazené. Zůstávám tu kvůli tobě a ostatním v tomto městě, kdo jsou mi stále věrni.“ Přimhouřila oči. „Nenuť mě, abych si to rozmyslela.“

Claire doufala, že nevypadá tak vzpurně, jak se cítí. Snažila se nasadit souhlasný výraz a přikývla. Amélie ještě víc přimhouřila oči.

„Připrav se. Odcházíme za deset minut.“

Shane nebyl jediný, koho čekala špinavá práce, všichni dostali úkol, který se jim moc nelíbil. Claire s Amélií se měly pokusit zachránit dalšího upíra – Myrnina. A i když měla Claire Myrnina ráda a ve spoustě věcí ho obdivovala, nelíbila se jí představa, že bude muset čelit – zase – upírovi, který ho drží v zajetí – děsivému panu Bishopovi.

Eva měla odejít do kavárny Common Grounds se svým bývalým šéfem, o nic méně děsivým Oliverem. Michael

se chystal vyrazit na univerzitu se starostovým synem Richardem Morrellem. Jak by měl ochránit pár tisíc nic netušících studentů, to si Claire nedokázala představit. Na chvíli užasla nad tím, že upíři skutečně můžou město uzavřít, když chtějí. Myslela by si, že za této situace nebude možné udržet studenty na kampusu a zabránit jim, aby zavolali domů, nasedli do aut a vypadli z tohoto pekla.

Ale upíři měli pod palcem telefonní linky, mobily, internet, televizi i rádio. A auta se na okraji města porouchala nebo nabourala, když upíři nechtěli, abyste odjeli. Jenom několik lidí se dostalo úspěšně pryč z Morganville bez svolení. Shane byl jedním z nich. Ale pak se vrátil zpátky.

Claire si pořád nedokázala představit, že k tomu sebral odvalu, přestože věděl, co ho tu čeká.

„Claire,“ křikla po ní její spolubydlící Eva. Zastavila se s náručí plnou oblečení – černého a červeného, takže skoro určitě pocházelo z Evina gotického šatníku – a prohlédla si Claire od hlavy k patě. Převlékla se do oblečení, které bylo podle ní vhodné pro boj – těsných černých džínů, těsného černého trička posetého červenými lebkami a těžkých vysokých bot s tlustou podrážkou. K tomu měla na krku černý kožený obojek s ostrými bodci, kterým jako by dráždila upíry, aby si ji zkusili kousnout.

„Je teď ta pravá doba, abys začala prát špinavé prádlo?“ zeptala se Claire.

Eva obrátila oči v sloup. „Vtipné. Někteří lidi prostě nechtějí umřít v těch blbých kostýmech, jestli mě chápeš. A co ty? Chceš si to svlíknout?“

Claire se na sebe podívala. Byla upřímně překvapená, když si uvědomila, že na sobě pořád má ten přiléhavý kostým harlekýna. „Jo, jasně.“ Povzdychla si. „Máš něco, no, bez lebek?“

„Co se ti nezdá na lebkách? A kromě toho, odpověď je ne.“ Eva upustila hromadu oblečení na zem a přehrabovala se v ní, až vytáhla jednoduchou černou košili a modré dží-

ny. „Ty džíny jsou tvoje. Promiň, ale prolezla jsem šatníky všem. Doufám, že prádlo, které máš na sobě, je v pohodě, protože šuplíky jsem ti neprohrabovala.“

„Bála ses, že by tě to mohlo rozpálit?“ zeptal se Shane, který se objevil za ní. „Prosím, řekni, že jo.“ Popadl z hromady vlastní džíny. „A příště laskavě nelez do mého šatníku.“

Eva mu ukázala prostředník. „Jestli se bojíš, že najdu tvý porno, tak to už se dávno stalo, kamaráde. Navíc máš pěkně nudnej vkus.“ Z pohovky stáhla příkryvku a ukázala do kouta. „Dnes není v tomhle domě nikde soukromí. Pojdte, uděláme provizorní převlékačí kabinku.“

Všichni tři se protáhli mezi lidmi a upíry v přeplněném domě, který se stal neoficiální základnou jejich válečné strany. Což znamenalo, že všude bylo plno lidí, kteří jim lezli do věcí a jimž by za normálních okolností nikdy nedovolili překročit práh.

Například Monika Morrellová. Starostova dcera se zभावila drahého kostýmu Marie Antoinetty. Byla zase tou pěknou a úlisnou blondátou mrchou, kterou Claire znala a nenáviděla.

„Proboha,“ drtila Claire mezi zuby. „Vážně má na sobě moji *halenku*?“ Byla to její jediná pěkná. Z hedvábí. Koupila si ji teprve minulý týden. Teď už si ji nikdy nebude moct vzít na sebe. „Připomeň mi, ať ji pak spálím.“ Monika si všimla, že se na ni dívá, přejela si po límečku košile a zle se na ni usmála. Naznačila ústy: *díky*. „Připomeň mi, ať ji spálím *dvakrát*. A ať rozdupu popel.“

Eva chytila Claire za paži a zatáhla ji do prázdného koutu místnosti, kde roztáhla přehoz a držela ho na délku paže, aby jí poskytla dočasný úkryt.

Claire ze sebe s úlevou stáhla propocení harlekýnský kostým a zachvěla se, když jí zrudlou pokožku ovanul studený vzduch. Svléčená pouze do spodního prádla, jen s látkou mezi sebou a tuctem cizích lidí, se cítila nepřijem-

ně a neklidně. Navíc když by si ji někteří z nich rádi dali k snídani...

Shane se naklonil nad přehozem. „Hotovo?“

Claire zapištěla a hodila po něm zmačkaný kostým. Chytil ho a zakýval na ni obočím, zatímco se soukala do džín a rychle si zapínala košili.

„Hotovo!“ zavolala.

Eva spustila přehoz a jedovatě se usmála na Shanea.

„Teď ty, kluku v kůži,“ pobídla ho. „Neměj strach. Ani náhodou tě nepřivedu do trapný situace.“

Ne, Eva by ho ztrapnila docela úmyslně, a podle toho, jak po ní Shane střelil pohledem, to věděl. Vlezl si za přehoz. Claire nebyla dost vysoká, aby na něj mohla nakouknout shora – ne že by ji to nelákalo – ale když Eva látku pomalu spouštěla dolů, kousek po kousku, Claire popadla jeden roh a vytáhla ho zpátky nahoru.

„S tebou není žádná legrace,“ obvinila ji Eva.

„Nehraj si s ním. Ne teď. Půjde ven úplně sám.“

Evě ztuhl výraz v obličejí a Claire si poprvé uvědomila, že svit v jejích očích nebyl ve skutečnosti humor. Byla to pečlivě strážena panika. „Jo,“ hlesla. „Já vím. Jen prostě... všichni se rozdělíme, Claire. Přála bych si, abychom nemuseli.“

Claire ji znenadání objala. Eva voněla pudrem, tmným květinovým parfémem a trochu potem.

„Hele!“ Shaneův ublížený výkřik je obě rozesmál. Látka spadla dolů dost na to, aby bylo vidět, jak si zapíná džíny. Rychle. „Vážně, holky, tohle není sranda. Chlap by si mohl způsobit vážný zranění.“

Vypadal teď víc jako Shane. Předtím v kožených kalhotách působil jako neskutečně sexy model. V džínách a starém vybledlém tričku s Marilynem Mansonem připadal Claire pozemštější, jako někdo, u koho si dokázala představit, že by ho mohla líbat.

A taky si to představovala. A jako vždy to bylo nádherné a dechberoucí.

„Michael jde taky pryč,“ připomněla jim Eva a hlas se jí chvěl napětím, které dosud skrývala. „Musím mu říct...“

„Běž,“ pobídla ji Claire. „Půjdeme hned za tebou.“

Eva upustila přehoz a prodrala se davem. Mířila za svým klukem a neoficiálním šéfem jejich zvláštního podělaného bratrstva.

Najít Michaela v jakékoli skupince bylo snadné – byl to vysoký blondák s tváří anděla. Když si všiml, že k němu Eva míří, usmál se. Claire napadlo, že to byl možná ten nejkomplikovanější úsměv, jaký kdy viděla – plný lásky, úlevy, radosti i starostí zároveň.

Eva vrazila přímo do něj, dost silně na to, aby se zakymácel, a potom se objali.

Shane se dotkl Claiřina ramene, aby ji zadržel. „Dej jim chvilku,“ zašeptal. „Mají si co říct.“ Claire se k němu otočila. „A my taky,“ dodal Shane.

Ztěžka polkla a přikývla. Shane ji vzal za ramena, oči vážné a napjaté.

„Nikam nechod,“ řekl Shane.

Přesně to chtěla říct ona *jemu*. Překvapením zamrkala.

„Ukradl jsi mi moji paranoi,“ obvinila ho. „To *já* jsem chtěla říct, ať nikam nechodíš. Ale ty stejně půjdeš, bez ohledu na to, co ti řeknu, co?“

To ho trochu rozhodilo. „No, jo, jasně že půjdu, ale...“

„Ale nic. Budu s Amélií, budu v pořádku. A ty? Ty odjedeš do boje s osazenstvem *WWE Raw**. To není totéž.“

„Odkdy se díváš na wrestling?“

„Zmlkni. O to tu nejde, a ty to víš. Shane, *nechod*.“ Claire do toho vložila všechno.

Nestačilo to.

Shane ji pohladil po vlasech, sklonil se a políbil ji. Byl to ten nejsladší, nejjemnější polibek, jaký jí kdy dal. Uvolnil jí všechny napjaté svaly na krku, v ramenou a na zádech. Byl

* *Sportovně zábavní televizní pořad wrestlingové asociace.*

to slib beze slov, a když se Shane nakonec odtáhl, jemně jí palcem přešel po rtech, aby to zpečetil.

„Je tu něco, co bych ti opravdu měl říct,“ přiznal. „Prostě jsem čekal na tu správnou chvíli.“

Byli v pokoji plném lidí, Morganville se ocitlo v chaosu a pravděpodobně nemají šanci přežít do východu slunce, ale Claire cítila, jak se jí zastavilo srdce a vzápětí se rozběhlo rychleji. Celý svět kolem ní jako by ztichl. *On to řekne.*

Shane se sklonil k ní, tak blízko, že se jeho rty otíraly o její ucho, a zašeptal: „Můj táta se vrací do města.“

Tak *tohle* rozhodně nebylo to, co doufala, že řekne. Claire se prudce odtáhla, celá rozhozená, a Shane jí položil dlaň na ústa. „Ne,“ zašeptal. „Nic neříkej. Nemůžeme o tom mluvit, Claire. Jenom jsem chtěl, abys to věděla.“

Nemohli o tom mluvit, protože Shaneův otec byl v Morganville veřejným nepřítelem číslo jedna, nejhledanější osobou. Hrozilo, že jakoukoli konverzaci – alespoň tady – uslyší nepřátelské, nemrtvé uši.

Ne že by Claire na Shaneově otci záleželo. Byl to surový násilník, který Shanea využíval a ubližoval mu. Nedokázala se bát kvůli tomu, že by se dostal za mříže... ale věděla, že Amélie ani Oliver by se s pouhým vězením nespokojili. Shaneův otec si ponese na těle znamení smrti, pokud se vrátí. Hrozí mu upálení. A i když by Claire pro něj neplakala, nechtěla ani, aby si tím prošel Shane.

„Promluvíme si o tom,“ nedala se odbýt.

Shane si odfrkl. „Chceš říct, že po mně budeš řvát? Věř mi, že vím, co mi řekneš. Jenom jsem chtěl, abys to věděla, pro případ...“

Pro případ, že by se mu něco stalo. Claire se snažila zformulovat otázku způsobem, který by nic neprozradil naslouchajícím uším. „Kdy ho mám čekat?“

„Pravděpodobně v příštích několika dnech. Ale víš, jak to je. Už nejsem členem jeho party, takže nemám nejčerstvější informace.“ Shaneův úsměv měl teď temnější, bolestivější

hrany. Kvůli Claire se už jednou postavil proti tátovi, a to znamenalo, že se odstříhl od posledního živého člena své rodiny. Claire pochybovala, že na to jeho táta zapomněl, nebo že na to vůbec někdy zapomene.

„Proč teď?“ zašeptala. „To poslední, co potřebujeme, je...“

„...je pomoc?“

„On není *pomoc*. On je chaos!“

Shane ukázal na hořící město. „Dobře se podívej, Claire. Copak to může být ještě horší?“

Může, pomyslela si Claire. Shane, co se týkalo jeho otce, měl pořád v některých věcech růžové brýle. Už to byla nějaká doba, co jeho otec utekl z města, a Shane pravděpodobně přesvědčil sám sebe, že táta není zase tak špatný chlap. Asi si myslel, že je jeho táta přijede zachránit.

To se nestane. Frank Collins byl fanatik, odjištěná bomba, a nestaral se o to, komu ublíží.

Nestaral se ani o vlastního syna.

„Prostě jenom...“ Vteřinu si kousala ret a zírala na něj. „Prostě se jenom budeme snažit přežít dnešek, ano? Prosím. Buď opatrný. Zavolej mi.“

Měl mobil a ukázal jí ho v tichém příslibu. Potom přistoupil blíž, a když ji objal, Claire rozechvěle pocítila příjemnou úlevu.

„Raději se připravme,“ pobídl ji. „Bude to dlouhý den.“

2

Claire si nebyla jistá, jestli „připravme se“ znamenalo, že si má vyčistit zuby, nasadit si hráčskou masku nebo se dobře ozbrojit, ale nejprve se spolu se Shanem šli rozloučit s Michaellem.

Michael stál uprostřed bandy drsně vypadajících chlápku – někteří byli upíři a některé nikdy neviděla. Nevypadali šťastně, že mají být obránci, a tvářili se, jako by cítili něco shnilého, což znamenalo, že se jim nelíbilo, že mezi sebou mají lidské pomocníky.

Lidé kolem Michaela byli starší, v rozmezí dvaceti a třiceti let, se spoustou svalů. I přesto většina těch lidí vypadala nervózně.

Shane se ve srovnání s nimi zdál skoro malý – ne že by ho to zpomalilo, když se hnul mezi ně. Jak si to mířil k Michaelovi, odsunul jednoho upíra z cesty. Upír na něj vycenil zuby, ale Shane si toho ani nevšiml.

Zato Michael ano. Jakmile se upír pohnul k Shaneovi, Michael mu zastoupil cestu. Oba znehybněli, dva predátoři proti sobě. Michael nebyl ten, kdo sklopil oči jako první.

V Michaelovi teď byla zvláštní síla – něco, co v něm bylo vždycky, ale upírství to ještě umocnilo, pomyslela si Claire. Pořád vypadal jako anděl, ale občas byl ten anděl spíš padlý. Jeho úsměv byl však skutečný. Když se na něj usmál, byl to Michael, kterého znala a měla ráda.

Natáhl ruku, aby si se Shanem potřásl jako chlapi, ale Shane mu ruku odstrčil a místo toho ho objal. Poplácali se po zádech, a jestli Michaelovy oči zrudly, Shane si toho nevšímal.

„Buď opatrněj, kámo,“ řekl Shane. „Ty holky na kolejích jsou divošky. Nenech se zatáhnout na žádnou alkoholovou párty. Zůstaň silnej.“

„Ty taky,“ hlesl Michael. „Buď opatrněj.“

„Až budu řídit ten velkej, černej, na první pohled jídelní vůz po městě plném hladovějících upírů? Jo. Budu se snažit být nenápadnej.“ Shane polkl. „Vážně...“

„Já vím. Cítím to stejně.“

Oba přikývli.

Claire s Evou je chvíli pozorovaly. Kluci pokrčili rameny. „Co je?“ chtěl vědět Michael.

„To je celý? To je tvý velký loučení?“ zeptala se Eva.

„Co na tom bylo špatně?“

Claire se celá zmatená podívala na Evu. „Asi potřebuju příručku na chlapy.“

„Chlapi nejsou tak složití, abys potřebovala příručku.“

„Cos čekala? Květnatou poezii?“ odfrkl si Shane. „Objal jsem ho. To je všechno.“

Michaelovi zmizel úsměv z tváře. Podíval se na Shanea, na Claire a nakonec – a nejdéle – na Evu. „Dávejte na sebe pozor, ať se vám nic nestane,“ řekl. „Mám vás rád, lidi.“

„My tebe taky,“ odpověděl Shane, což na něj bylo dost sentimentální.

Možná by si toho řekli víc, ale jeden z upírů, postávajících okolo, vypadal našťavaně a netrpělivě. Poklepal Michaelovi na rameno a přiblížil bledé rty k jeho uchu.

„Je čas jít,“ oznámil jim Michael. Pevně objal Evu a nakonec ji musel od sebe odstrčit. „Nevěř Oliverovi.“

„Jo, jako bys mi to musel připomínat.“ Hlas se jí zase chvěl. „Michaeli...“

„Miluju tě,“ řekl a tvrdě, prudce ji políbil. „Brzy se uvidíme.“

A vzápětí byl pryč a spolu s ním i většina upírů. Starostův syn Richard Morrell – stále v policejní uniformě, i když pomačkané a špinavé od kouře – za nimi vedl lidi.

Eva po polibku zůstala v úžasu stát s rozevřenými rty. Vypadala ohromeně. Když znovu našla řeč, zeptala se: „Řekl právě...?“

„Jo,“ potvrdila s úsměvem Claire. „Řekl.“

„Páni. Tak to abych raději zůstala naživu.“

Dav lidí – menší než před pár minutami – se kolem nich rozdělil. Uličkou se k nim blížil Oliver. Druhý nejděsivější upír ve městě se už svého kostýmu zbavil. Teď byl celý v černém a měl na sobě dlouhý černý kožený kabát. Dlouhé šedivější vlasy měl vzadu pevně stažené a vypadal, jako by byl připravený utrhnout hlavu komukoli – upírovi či člověku, kdo se mu připlete do cesty.

„Ty,“ vyštěkl na Evu. „Pojď.“

Otočil se na patě a odcházel. Tohle nebyl Oliver, jakého znali – rozhodně ne ten přátelský majitel místní kavárny. Dokonce ani když bylo odhaleno, že je upír, nebyl takhle tvrdý.

Očividně přestal předstírat, že je člověk.

Eva se dívala, jak odchází, a v očích se jí rodil vztek. Nakonec pokrčila rameny a zhluboka se nadechla. „Jo, tak tohle bude zábava. Pa, Claire.“

„Ahoj,“ řekla Claire. Naposledy se objaly, jen pro útěchu, a potom se Eva vydala pryč, jako vždycky vzpřímená a s hlavou vzhůru.

Asi pláče, napadlo Claire. Eva v takových chvílích brečela. Claire nebyla schopná plakat, když se to hodilo, jako

třeba právě teď. Cítila se, jako by byla roztrhaná na kousky, studená a prázdná. Žádné slzy.

A protože ode dveří na Shanea netrpělivě volala další drsně vypadající banda upírů a lidí, Claire to rvalo srdce. Shane na ně kývl, vzal Claire za ruce a podíval se jí do očí.

Řekni to, pomyslela si.

Ale neudělal to. Jenom ji políbil do dlaní, otočil se a šel pryč; táhl její rudé, krvácející srdce za sebou – tedy metaforicky.

„Miluju tě,“ zašeptala. Už mu to řekla předtím, ale Shane zavěsil telefon dřív, než to ze sebe dostala. Potom mu to řekla i v nemocnici, ale tehdy byl nadopovaný prášky proti bolesti. A teď ji neslyšel, protože šel pryč.

Ale *ona* aspoň měla odvalu to říct.

Zamával jí od dveří a pak zmizel. Najednou se cítila na světě strašně osaměle a velice... mladě. Ti, kdo zůstali v domě Glassových, měli práci a ona jim překážela. Našla si křeslo – Michaelovo křeslo – a vytáhla si nohy nahoru, jak kolem ní lidé a upíři proudili, opevňovali okna a dveře, rozdávali zbraně a tiše mezi sebou mluvili.

Vůbec si jí nevšímali. Jako by byla duch.

Ale nemusela čekat dlouho. Za pár minut se po schodech přihnala Amélie. Následovala ji děsivá parta upírů a pár lidí, včetně dvou v uniformách.

Všichni byli ozbrojení – noži, meči, holemi. Někteří měli kůly, i policajti. Visely jim na opascích místo obušků. *Standardní vybavení pro Morganville*, napadlo Claire a musela se snažit, aby se nerozesmála jako šílená. *Možná mají místo pepřového spreje česnekový.*

Amélie podala Claire dvě věci: tenký stříbrný nůž a dřevěný kolík. „Dřevěný kolík do srdce upíra složí,“ řekla. „Ale musíš použít stříbrný nůž, abys nás zabila. Ocelový není k ničemu, pokud nemáš v plánu uříznout hlavu. Kolík samotný nestačí, nemáš-li velké štěstí nebo nezachytí-li nás

sluneční paprsky, ale i potom umíráme o to pomaleji, čím jsme starší. Rozumíš tomu?“

Claire strnule přikývla. *Je mi šestnáct*, chtěla říct. *Nejsem na to připravená.*

Ale tak nějak teď být musela.

Amélii tvrdý, chladný výraz jako by zjemněl. Jen lehounce. „Nemohu svěřit Myrnina nikomu jinému. Až ho najdeme, bude na tobě, abys ho zvládla. Může to být...“ Amélie se odmlčela, jako by hledala vhodné slovo, „...obtížné.“ To Myrninův stav zrovna moc dobře nevystihovalo. „Nechci, abys bojovala, ale potřebuji, abys šla s námi.“

Claire zvedla kolík a nůž. „Tak proč jste mi dala tohle?“

„Protože možná bude nutné, abys bránila sebe nebo jeho. Pokud k tomu dojde, nechci, abys zaváhala, dítě. Braň sebe a Myrnina, ať to stojí, co to stojí. Někoho z těch, kdo se nám postaví, můžeš znát. Nezaváhej. Musíme to přežít.“

Claire strnule přikývla. Zatím předstírala, že se ocitla v nějaké akční dobrodružné videohře, podobné zabíjení zombií, které Shane moc rád hrál, ale když byli všichni její kamarádi pryč, ztratila odstup. Teď to leželo přímo před ní: realita. Lidé umírali.

Může být jednou z nich.

„Zůstanu poblíž,“ hlesla. Amélie se studenými prsty jemně dotkla její brady.

„Dobře.“ Amélie obrátila pozornost k davu. „Dávejte si pozor na mého otce, ale nesnažte se mu postavit. Přesně to totiž chce. Bude mít své vlastní posily a bude jich pořád víc. Držte se pohromadě a navzájem si hlídejte záda. Chraňte mě a chraňte to dítě.“

„Hm... mohla byste mi tak přestat říkat?“ požádala ji Claire. Améliiny ledové oči se na ni upřely, vypadala zmateně – skoro jako člověk. „Dítě, myslím. Já nejsem dítě.“

Jak na ni Amélie zírala, zdálo se, jako by se čas na sto let zastavil. A možná to bylo nejméně sto let, co se někdo na veřejnosti odvážil opravit Amélii.

Amélie mírně zkroutila rty. „Ne,“ uznala. „Ty nejsi dítě. A ve tvém věku jsem já byla nevěsta a vládla jsem království. Měla bych na to pamatovat.“

Claire cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. Skvělé, právě se červená a všichni se na ni dívají. Améliin úsměv se rozšířil.

„Tak tedy oprava,“ řekla ostatním. „Chraňte tuto *mladou dámu*.“

Na to se Claire také moc necítila, ale už nechtěla dál pokoušet štěstí. Ostatní upíři vypadali kvůli té poctě otráveně a lidi nervózně.

„Pojďme,“ pobídla je Amélie a otočila se k holé zdi v obyčasném pokoji. Stěna se zaleskla jako asfaltová cesta v létě a Claire cítila, jak se spojení otevřelo.

Amélie prošla tím, co vypadalo jako holá zeď. Po jedné či dvou vteřinách překvapení ji upíři začali následovat.

„Chlape, nemůžu uvěřit, že tohle děláme,“ zašeptal za Claire jeden z policajtů druhému.

„Já jo,“ odpověděl mu tiše druhý. „Moje děcka jsou tam venku. Co můžeme dělat jiného?“

Claire pevněji sevřela dřevěný kolík a prošla portálem za Amélií.

*

V Myrninově laboratoři nebyl o nic větší nepořádek než obvykle. Claire to trochu překvapilo. Bůhví proč předpokládala, že to tady pan Bishop rozmlátí a vypálí, ale zatím si asi našel jiný cíl.

Nebo se možná – jen možná – nebyl schopen dostat dovnitř. Zatím.

Claire si úzkostlivě prohlížela místnost osvětlenou jen několika blikajícími lampami, jak petrolejovými, tak elektrickými. Párkrát se tu pokoušela uklidit, ale Myrnin ji okřikl, že má rád věci, jak jsou, takže ty hromady naklánějících

se knih, kupy skleněných nádob na stolech a neuspořádané hromádky zmuchlaného papíru nechala být. V koutě stála rozbitá železná klec – rozbitá, protože Myrmin se z ní jednou rozhodl uniknout, a když přišel k rozumu, nikdy se nedostali k tomu, aby ji opravili.

Upíři si mezi sebou cosi šeptali, sykali tak tiše, že se ke Clairiným uším nic nedoneslo; i oni byli nervózní.

Na rozdíl od nich vypadala Amélie sebevědomě jako obvykle. Luskla prsty a dva upíři – velcí, silní, statní chlapi – k ní přistoupili. Tyčili se nad ní. Amélie vzhlédla.

„Budete střežit schodiště,“ přikázala jim. „Vy dva,“ ukázala na policisty v uniformě, „chci vás tu taky. Hlíďteje vnitřní dveře. Pochybuji, že jimi někdo projde, ale Bishop už nás jednou překvapil. Nerada bych, aby se to opakovalo.“

To oslabilo jejich síly na polovinu. Claire ztěžka polkla a podívala se na dva upíry a jednoho člověka, kteří zůstali s ní a Amélií. Ty dva upíry trochu znala. Byli to Améliini osobní strážci a jeden z nich se k ní alespoň nedávno choval docela slušně.

Ten člověk s nimi byla drsně vypadající afroameričanka s jizvou přes obličej – od levého spánku přes nos a dolů přes pravou tvář. Všimla si, že se na ni Claire dívá, a usmála se.

„Ahoj,“ řekla a napřáhla k ní velkou ruku, „jsem Hana Mosesová. Z Mosesových garáží.“

„Ahoj,“ odpověděla Claire a trochu zvláště si s ní potřásla. Ta žena měla svaly – tedy ne bicepsy jako Shane, ale rozhodně větší svaly, než by většina žen považovala za užitečné. „Jste automechanička?“

„Dělám všechno možné,“ odpověděla Hana. „Jsem i mechanička. Ale sloužila jsem u mariňáků.“

„Ach,“ Claire zamrkala.

„Opravna patřila tátovi, než zemřel. Zrovna jsem se vrátila z mise v Afghánistánu. Myslela jsem si, že na chvíli pove-

du klidný život.“ Pokrčila rameny. „Zdá se, že mám trable v krvi. Hele, jestli dojde k boji, drž se u mě, jo? Dám na tebe pozor.“

To byla taková úleva, až měla Claire pocit, že je trochu naměkko. „Děkuju.“

„Žádný problém. Kolik ti je? Patnáct?“

„Skoro sedmáct.“ Claire napadlo, že by potřebovala tričko s nápisem, které by na tu otázku odpovídalo. Ušetřilo by jí to spoustu času. Nebo by možná stačila placka.

„Aha. Takže jsi skoro stejně stará jako můj mladší brácha. Jmenuje se Leo. Musím vás někdy seznámit.“

Claire si uvědomila, že Hana mluví, aniž by přemýšlela o tom, co říká. Oči upírala na Amélii, která obcházela hromady knih směrem ke dveřím naproti nim.

Haně zřejmě nic neunikne.

„Claire,“ zavolala Amélie. Claire obešla hromady a zastavila se vedle ní. „Zamkla jsi ty dveře, když jsi posledně odešla?“

„Ne. Myslela jsem, že se tudy vrátím.“

„Zajímavé. Protože někdo je zamkl.“

„Myrnin?“

Amélie zavrtěla hlavou. „Má ho Bishop. On se tudy nevrátil.“

Claire se rozhodla, že se nezeptá, jak to ví. „Kdo jiný...“ A pak jí to došlo. „Jason.“ Evin bratr o dveřních portálech, které vedly na různá místa ve městě, věděl – možná ne o tom, jak fungují (ani sama Claire si nebyla jistá, že to chápe), ale rozhodně přišel na to, jak je použít. Kromě Claire, Myrnina a Amélie o nich věděl jen Oliver. Jenže od střetu s Bishopem jí bylo jasné, kde Oliver celou dobu byl.

„Ano,“ přikývla Amélie. „Z toho kluka se stává problém.“

„Což je mírné označení – vzhledem k tomu, že... však víte...“ Claire naznačila ránu kolíkem, ale ne směrem k Amélii – to by bylo jako obrátit nabitou zbraň proti

Supermanovi. Někdo by přišel k úrazu, ale Superman by to nebyl. „Hm... chtěla jsem se zeptat, jestli jste...?“

Amélie se odvrátila od ní ke dveřím. „Jestli jsem co?“

„V pořádku?“ Protože to není tak dlouho, co měla v hru-di kolík. A kromě toho byli všichni upíři v Morganville v nevýhodě, ať už o tom věděli, nebo ne. Byli nemocní – skutečně nemocní něčím, co Claire připadalo jako upířská varianta Alzheimerovy choroby.

A v podstatě byla smrtonosná.

Většina obyvatel města o tom neměla ponětí, protože Amélie se právem obávala, co by se stalo, kdyby se to dozvěděli – jak upíři, tak lidé. Amélie měla příznaky, ale prozatím jen mírné. Bude trvat léta, než se to zhorší, takže byli ještě chvíli v bezpečí.

Claire aspoň doufala, že to bude trvat léta.

„Ne. Pochybuji, že jsem v pořádku. Teď mám však stěží čas na to, abych se mohla nechat hýčkat.“ Amélie zaměřila pozornost na dveře. „Budeme potřebovat klíč, abychom je otevřeli.“

To byl problém, protože klíč nebyl tam, kde měl být. Kroužek s klíči neležel na místě, kde ho Claire nechávala – v otlučeném, zprohýbaném šuplíku – a čím víc se Claire prohrabovala drobnou sutí, zatímco ho hledala, tím byla vyplašenější. Myrnin tu schovával ty nejpodivnější věci... knihy, samozřejmě, Claire milovala knihy, ale ne malé zdeformované mrtvé věci naložené v alkoholu. Také tu měl sklenice s hlínou – alespoň doufala, že to je hlína. Něco z toho vypadalo červeně a šupinkovitě. Opravdu se bála, že by to mohla být krev.

Klíče zmizely. Stejně jako několik dalších věcí – podstatných věcí.

S nepříjemným pocitem otevřela Claire zpola rozbitý šuplík, kde schovala tašku se sedativy a Myrninovu zásobu léků.

Byla pryč. Zůstal po ní jen otisk v prachu.

To znamená, že jestli – až – se Myrnnin přemění v násilníka, nebude mít u sebe svou věrnou uspávací pušku. Dokonce nebude mít ani věrné injekční pero, tu skvělou věcičku, kterou nabíjela pro nouzové situace, protože ta byla v tašce s léky. Přišla také o všechny zásoby, které měla dřív u sebe.

Co ale bylo horší, neměla pro něj lék, kromě dvojice malých ampulek, které měla v kapsách.

Shrnuto, sečteno: byla v háji.

„To stačí,“ zarazila ji Amélie a obrátila se na svého strážce. „Vím, že to není snadné, ale mohl bys...?“

Zdvořile přikývl, přistoupil blíž a sevřel zámek v ruce.

Ruka mu *vzplanula*.

„Ach bože!“ vykřikla Claire a přitiskla si ruce na ústa, protože to upír nevzdal. Obličej měl zkřivený bolestí, ale držel dál a tahal a otáčel postříbřeným zámkem, zatímco kov skřípal, až ho nakonec odtrhl. Zároveň ze dveří odpadla i petlice.

Upír upustil zámek na zem, ale ruka mu dál hořela. Claire popadla první věc, kterou měla po ruce – staré otrhané tričko, jež Myrnnin odhodil na podlahu – a zadusila oheň. Z pachu spáleného masa se jí dělalo zle, stejně jako z pohledu na to, co zbylo z upírovy ruky. Upír nekřičel. Claire to málem udělala za něj.

„Past,“ řekla Amélie. „Nastražená mým otcem. Jsi schopen pokračovat, Gérarde?“

Upír přikývl, zatímco si omotával tričko kolem zraněné ruky. Pokrýval ho jemně růžový pot – krev, uvědomila si Claire, když mu kapka skanula po bledé tváři. Došlo jí to, až když stála přímo před ním, ztuhlá na místě. Oči mu rudě zasvítily.

„Uhni,“ zavrčel na ni. „Zůstaň za námi.“ A potom po krátké odmlce dodal: „Děkuji ti.“

Hana ji vzala za paži a odtáhla dozadu, pryč z upírova dosahu. „Potřebuje se nakrmit,“ zašeptala polohlasem.

„Gérard není špatný chlap, ale jeho svačinkou by ses stát nechtěla. Pamatuj, že jsme jenom chodící prodejní automaty.“

Claire přikývla. Amélie strčila prsty do díry po vylomeném zámku a zatáhla za dveře, za nimiž byla... temnota.

Hana mlčela. A nepouštěla Claire.

Dlouhou chvíli se nic nedělo, ale pak se temnota zachvěla. Pohnula se. Ve stínech se cosi pohybovalo a Claire věděla, že Amélie střídá cíle jejich cesty a snaží se najít ten, který chce. Připadalo jí, že to trvá strašně dlouho, ale pak najednou Amélie o krok couvla. „Teď,“ zavelela a její dva strážci se pohnuli dopředu, do úplné temnoty, a zmizeli. Amélie se ohlédla na Hanu a Claire. Černé zorničky se jí rychle zvětšovaly a pohlcovaly šed' jejích duhovek, jak se připravovaly na tmu.

„Držte se u mě,“ poradila jim. „Bude to nebezpečné.“

3

Amélie vzala Claire za druhou paži, a než se nadála, byla protažena portálem. Zasáhla ji krátká studená vlna a pocit, jako by do ní ze všech stran někdo strkal, načež se ocitla v úplné, dokonalé temnotě. Ostatní její smysly začaly pracovat na plné obrátky. Vzduch tu byl zatuchlý a těžký, páchl vlhkostí a chladem jako jeskyně. Amélie ji svírala za paži tak pevně, že jí určitě zůstanou modřiny. Ve srovnání s tím jí přišlo, že ji Hana Mosesová drží jen lehce, přestože věděla, že to tak není.

Claire slyšela svůj a Hanin dech, ale upíři žádný zvuk nevydávali. Když se Claire pokusila promluvit, Amélie jí rukou studenou jako led přikryla ústa. Claire křečovitě přikývla a soustředila se na své kroky, zatímco ji Amélie – alespoň doufala, že to je stále Amélie – táhla dál do temnoty.

Pach v místnosti se tu a tam měnil – nechutný zápach něčeho shnilého, potom cosi jiného, co vonělo jako hrozny. V představách jí vytanul obrázek mrtvého muže obklopeného rozbitými láhvemi od vína a Claire ho nedokázala

potlačit – mrtvý muž se pohyboval, plazil se směrem k ní a každou chvíli se jí dotkne a ona vykřikne...

Je to jenom tvoje představivost, přestaň s tím.

Polkla a pokusila se potlačit paniku. Nepomáhalo to. *Shane by nepanikařil. Shane by...* to je fuk. Shanea by nikdo nepřistihl ve tmě s bandou upírů, tím si byla Claire jistá.

Připadalo jí, že jdou celou věčnost, než se Amélie zastavila a pustila ji. Bez jejího držení měla Claire najednou pocit, jako by se ocitla na hraně útesu, a byla opravdu hodně vděčná, že ji pořád drží Hana. Byla pro ni v tomto světě něčím skutečným. *Nenech mě spadnout.*

A potom Hanina ruka zmizela. Prudce ji sevřely něčí prsty a pak byla pryč.

Claire plula v dokonalé temnotě, odtržená, osamocená. V uších jí zvonil vlastní dech, ale přehlušilo ho hromobití jejího prudce bušícího srdce.

Pohni se, přikazovala si. Udělej něco!

„Hano?“ zašeptala.

Ze zadu ji sevřely studené ruce – jedna jí přišpendlila paže k tělu, druhá přikryla ústa. Někdo ji zvedl ze země a Claire zakřičela – skrz tlumící roubík to znělo jako lehké bzuzení roje hmyzu.

A potom letěla temnotou... a po pár kotrmelcích přistála na chladné kamenné podlaze. Bylo tu světlo. Slabé, ale bylo. Viděla šedé obrysy věcí včetně zaobleného ústí tunelu na konci chodby.

Vůbec neměla tušení, kde se ocitla.

Claire prudce vstala a ohlédla se za sebe. Amélie, bledá jako perla, prošla portálem a za ní kráčeli ti další dva upíři. Gérard držel Hanu Mosesovou za paži.

Haně tekla z hlavy krev, a když ji Gérard pustil, sesunula se na kolena a těžce dýchala. Její oči vypadaly prázdné a slepé.

Amélie se otočila s čímsi stříbrným v ruce, a když se za ní

z temnoty něco natáhlo, bodla. Zakřičelo to, tenký zvuk se rozléhal tunelem a bledá ruka popadla Amélii za halenku.

Neviditelný portál se prudce zavřel a odřízl paži těsně nad loktem.

Amélie ze sebe stále chmatající ruku strhla a odkopla ji stranou. Když se otočila zpátky k ostatním, výraz její tváře byl prázdný.

Claire měla pocit, že bude zvracet. Nemohla od pohybuující se a jako ryba bledé ruky odtrhnout oči.

„Bylo nezbytné přijít tudy,“ vysvětlila Amélie. „Sice nebezpečné, ale nezbytné.“

„Kde to jsme?“ zeptala se Claire. Amélie po ní stělila pohledem a dál si jí nevšímala. Ujala se velení a vykročila chodbou. Claire zřejmě neměla právo klást žádné otázky, ani jako součást týmu, no jasně. „Hano? Jsi v pořádku?“

Hana neurčitě mávla rukou, což nepůsobilo zrovna přesvědčivě. Upír Gérard odpověděl za ni. „Je v pořádku.“ No jasně, on aby nevěděl, o čem mluví, s rukou spálenou na kost. Pravděpodobně by tvrdil i sám o sobě, že je v pořádku. „Vezmi ji,“ nařídil jí Gérard, zatlačil Hanu ke Claire a vydal se za Amélií. Druhý strážce – jak jen se jmenuje? – ho následoval, jako by byli stará sehraná dvojka.

Hana byla těžká, ale po jednom nebo dvou nádeších získala rovnováhu. „Jsem v pořádku,“ vydechla a usmála se na Claire, aby ji o tom ujistila. „Zatraceně, nebyla to procházka růžovým sadem.“

„Měla by ses seznámit s mým klukem,“ řekla Claire. „Oba jste mistry slabých slov.“

Zdálo se jí, že se Hana chce zasmát, ale místo toho jen přikývla a poplácala Claire po rameni. „Hlídej si strany. Jsme teprve na začátku.“

To bylo snadné, protože po stranách nic nebylo. Vždyť byli přece v tunelu. Hana tvořila zadní voj a zdálo se, že to bere velice vážně – navzdory tomu, že Amélie za nimi pěkně silně zabouchla dveře. *Doufám, že se tudy nebudeme muset*

vracet, pomyslela si Claire a při pohledu na bledou uříznutou ruku za nimi se zachvěla. Konečně se přestala pohybovat. *Opravdu doufám, že tudy nebudeme muset jít zpátky.*

U ústí tunelu se Amélie zřejmě na chvíli zastavila a potom zmizela za pravým rohem s oběma strážci v těsném závěsu. Hana a Claire si pospíšily, aby je dostihly, a vběhly do další chodby. Tato však byla pravouhlá a obložená drahým tmavým dřevem. Na stěnách visely obrazy – velice staré, napadlo Claire – bledých lidí osvětlených svícemi, kteří byli oblečeni v těžkých kostýmech doplněných bílým make-upem a parukami.

Claire se zastavila a couvla. Jeden obraz upoutal její pozornost.

„Co je?“ zavrčela Hana.

„To je ona. Amélie.“ Rozhodně to byla ona, jen místo elegantních oděvů, jaké nosívala teď, měla na obraze nebesky modré saténové šaty s hlubokým výstřihem, odhalujícím její ňadra. Na hlavě měla velkou bílou paruku a hleděla z plátna strašidelně povědomým způsobem.

„Umění můžeš obdivovat později, Claire. Musíme jít.“

To byla bezpochyby pravda, ale Claire se dál dívala na obrazy, které míjely. Jeden vypadal, že by na něm mohl být Oliver, asi tak před čtyřmi sty lety. Další, mnohem modernější, vypadal jako Myrnin. *Je to muzeum upírů*, uvědomila si. *Je to jejich historie*. V přední části chodby stály po stranách prosklené vitríny zaplněné knihami, papíry, klenoty, oblečením a hudebními nástroji. Všechny drahé a nádherné věci, které upíři během svých dlouhých životů shromáždili.

Najednou se všichni tři upíři před nimi zastavili. Hana popadla Claire za paži a přitiskla ji ke stěně. „Co se děje?“ zašeptala Claire.

„Ujasňují si, kdo je kdo.“

Claire netušila, co přesně to znamená, ale když se o kousek odsunula, aby viděla, co se děje, spatřila spoustu dalších upírů – možná stovku. Někteří seděli, očividně byli zraně-

ní. Nacházeli se tam také lidé, většinou stáli pohromadě a vypadali nervózně, což dávalo smysl. Pokud všichni patřili k Bishopovi, tak má jejich malá záchranná skupinka vážný problém.

Amélie si vyměnila několik tichých slov s upírem, který jim zřejmě velel, a Gérardovi i jeho kolegovi se očividně ulevilo. Pravděpodobně se tím vyřešila otázka, kdo je přítel a kdo nepřítel. Amélie se otočila a kývla na Claire. Spolu s Hanou vylezly zpoza skříňky, aby se připojily k ostatním.

Amélie zagestikulovala a okamžitě se ze skupiny oddělilo několik upírů. Připojili se k ní ve vzdáleném koutě místnosti.

„O co tu jde?“ zeptala se Claire a rozhlédla se kolem. Většina upírů na sobě pořád měla kostýmy, které si vzali na Bishopovu uvítací slavnost, ale několik jich mělo uniformy – většinou černé, ale někteří i maskáče.

„Je to mítink,“ vysvětlila Hana. „Pravděpodobně je seznamuje se strategií. Tamti budou její kapitáni. Všimla sis, že s ní nejsou žádní lidé?“

Claire si toho všimla. Nebyl to zrovna příjemný pocit, ty pochybnosti, které se v ní vzdouvaly.

Ať už Amélie vydala jakékoli rozkazy, netrvalo to dlouho.

Jeden po druhém upíři přikývli, vzdálili se od poradní skupinky, shromáždili spojence – tentokrát včetně lidí – a rozdělili se. Když Amélie vyslala poslední skupinu, zůstalo tu asi jen deset lidí, které Claire neznala, a všichni stáli pohromadě.

Amélie se k nim vrátila, prohlédla si lidi i upíry a kývla na ně.

„Claire, toto je Theodosius Goldman,“ oznámila Amélie. „Má raději, když se mu říká Theo. To je jeho rodina.“

Rodina? To bylo šokující, protože jich bylo hodně. Theo vypadal jako muž středního věku s prošedivělými kudrnatými vlasy a obličejem, který se až na upíří bělost zdál být... laskavý.

„Smím představit svou ženu Patience?“ řekl s tak archaickými způsoby, že je Claire znala jen ze seriálu *Mistrovské divadlo*. „Naši synové Virgil a Clarence. Jejich ženy Ida a Minnie.“ Další upří se uklonili. A jeden chlap, ležící na podlaze s hlavou v ženině klíně, kývl hlavou. „A jejich děti.“

Vnoučata si jmenovité představení očividně nezasloužila. Byli čtyři, dva kluci a dvě holky, všichni bledí jako jejich příbuzní. Vypadali mladší než Claire, alespoň fyzicky; odhadovala, že menší dívce může být asi dvanáct let, staršímu klukovi okolo patnácti.

Starší kluk a holka na ni hleděli, jako by ji činili osobně zodpovědnou za zmatek, ve kterém se ocitli, ale Claire byla příliš zaměstnána představou, jak celá rodina – včetně vnoučat – mohla být přeměněna na upíry.

Theo z jejího výrazu očividně usoudil, o čem přemýšlí, protože řekl: „Byl nám dán věčný život již před hodně dlouhou dobou, děvče,“ – rychle pohlédl na Amélii, která přikývla – „jejím otcem Bishopem. Přišlo mu to vtipné, chápeš, že všichni budeme pohromadě na věčné časy.“ Opravdu měl laskavou tvář, napadlo Claire, a jeho úsměv byl trochu smutný. „Ten vtip se však obrátil proti němu. Odmítli jsme dovolit, aby nás to zničilo. Amélie nás naučila, že nemusíme zabíjet, abychom přežili, takže jsme schopni udržet si svou víru stejně jako životy.“

„Vaši víru?“

„Je to velice stará víra,“ vysvětlil Theo. „A dnes máme sabat.“

Claire zamrkala. „Jste Židé?“

Theo přikývl a dál na ni hleděl. „Zde v Morganville jsme našli útočiště. Místo, kde můžeme žít v míru, jak se svou přirozeností, tak se svým Bohem.“

Amélie se tiše zeptala: „Ale budete za ně bojovat, Theo? Za místo, kde jste našli útočiště?“

Muž natáhl ruku a jeho žena kolem ní sevřela studené

bílé prsty. Vypadala křehce jako čínská panenka se záplavou hladkých černých vlasů vyčesaných nahoru. „Dnes ne.“

„Jsem si jistá, že Bůh pochopí, když vzhledem k okolnostem sabat přerušíte.“

„Vím, že ano. Bůh odpouští, jinak bych už po tomto světě nekráčel. Myslím si však, že je dobrým mravem na jeho božské odpuštění nespolečat.“ Zavrtěl hlavou, plný lítosti. „Nemůžeme bojovat, Amélie. Ne dnes. A dal bych přednost tomu, abychom nemuseli bojovat vůbec.“

„Pokud si myslíš, že v tomto boji můžeš zůstat neutrální, tak se mýlíš. Já tvé přání budu respektovat. Můj otec však ne.“

Theův výraz ztvrdl. „Pokud váš otec opět začne vyhrožovat mojí rodině, tak budeme bojovat. Ale dokud pro nás nepřijde, dokud nevytasí meč, zbraně proti němu nepozvedneme.“

Gérard si odfrkl, což ukazovalo, co si o tom myslí. Claire to moc nepřekvapilo. Vypadal jako praktický chlapík. Amélie prostě přikývla. „Nemohu vás nutit a ani nebudu. Ale buďte opatrní. Nemohu postrádat nikoho, kdo by vám mohl pomáhat. Měli byste tu být v bezpečí, alespoň na čas. Jestli přijde někdo další, pošlete je hlídat elektrárnu a kampus.“ Její pohled se přesunul za Thea, na tři lidi schoulené ve vzdáleném koutě místnosti, pod velkým obrazem. „Tito jsou pod tvou Ochranou?“

Theo pokrčil rameny. „Požádali nás, zda se k nám mohou připojit.“

„Theo.“

„Budu je bránit, kdyby se jim někdo pokusil ublížit.“ Theo ztlumil hlas. „Také je můžeme potřebovat, nedostaneme-li se k zásobám.“

Claire ztuhla. Navzdory laskavé tváři a úsměvu mluvil Theo o tom, že by ty lidi použil jako krevní banku.

„Nechci to udělat,“ pokračoval Theo, „ale pokud se vše obrátí proti nám, musím myslet na děti. Rozumíte mi?“

„Já ano,“ odpověděla Amélie. Její výraz se znovu proměnil v prázdnou masku, která neprozrazovala nic o tom, jak se cítí. „Nikdy jsem ti neříkala, co máš dělat, a neudělám to ani teď. Ale jestli ty lidi přijmeš pod svou Ochranu, máš podle zákonů tohoto města vůči nim jisté povinnosti. To víš.“

Theo pokrčil ramenem a zvedl ruce na znamení toho, že je bezmocný. „Rodina má přednost,“ řekl. „To jsem vám říkal vždycky.“

„Někteří z nás,“ poznamenala Amélie, „takové štěstí na příbuzné nemají.“

Odvrátila se od Thea, aniž by počkala na jeho odpověď – jestli měl vůbec nějakou na jazyku – a skoro bez odmlky o tři kroky dál napravo prorazila pěstí prosklenou skříňku na stěně, označenou nápisem POUŽÍT JEN V NOUZOVÉ SITUACI. S hlasitým řinčením se roztránila a Amélie si setřásla střepy z těla.

Sáhla do skříňky a vytáhla... Claire zamrkala. „To je paintballová puška?“

Amélie ji podala Haně, která ji sevřela jako profesionálka. „Střelí kuličky naplněné stříbrným práškem,“ vysvětlila. „Je to pro nás velmi nebezpečné. Dávej pozor, kam míříš.“

„To dávám vždycky,“ ujistila ji Hana. „Další náboje?“

Amélie náboje vydolovala z bedny a předala jí je. Claire si všimla, že si upírka dává pozor, aby se jich ani letmo nedotkla. Prsty si chránila přeloženým kusem látky. „V každém zásobníku je deset kuliček. Jeden je už nabitý, a k tomu šest náhradních.“

„No,“ poznamenala Hana, „problém, který nebudu moct vyřešit ani se sedmdesáti náboji, by nás pravděpodobně stejně zabil.“

„Claire,“ řekla Amélie a podala jí malou uzavřenou lahvičku. „Tohle je stříbrný prášek, uzavřený pod tlakem. Vybuchne to při nárazu, buď tedy velmi opatrná. Pokud ji